

MEDALJERNA

FRITIOF
NILSSON
PIRATEN

Medaljerna

AV FRITIOF NILSSON PIRATEN:

Bombi bitt och jag 1932
Bock i örtagård 1933
Småländsk tragedi 1936
Bokhandlaren som slutade bada 1937
Historier från Färs 1940
Tre terminer 1943
Bombi Bitt och Nick Carter 1946
Vänner emellan 1955
Flickan med bibelspråken 1959
Millionären och andra historier 1965

ANTOLOGIER, ETC.:

Skepparhistorier av mig själv och andra 1952
I Österlen 1953
Prästhistorier av mig själv och andra 1961
Vers på växel och andra bankhistorier 1964

POSTUMA UTGIVNINGAR:

Historier från Österlen 1972
Medaljerna 1973
Bombi Bitt och hans mor 1974
Okänt – Osett – Omtyckt 2002

Denna utgåva © Ekström & Garay 2023
Med tack till Fritiof Nilsson Piraten Sällskapet och Kerstin Holmqvist

Omslagsillustrationer: Alf Andersson
Formgivning: Tomas Ekström
Fotografier: Fritiof Nilsson Piraten Sällskapet
ISBN 978-91-89706-86-6
Tryck: BALTO Print, Litauen
www.ekstromgaray.se
Ekström & Garay
Sankt Petri Kyrkogata 15
222 21 LUND

INNEHÅLL

I

Medaljerna 9

Morgon vid ån 27

II

Tom bryter sig en bana 45

Post mortem 53

Tentamenshistorier 69

Bönens kraft och verkan 83

Romerskt bad 87

Vers på växel 99

III

Möte med storfinansen 105

Juridik 111

Teckningar ur minnet 117

Medicin 129

Bullret 133

Chantage 137

Samtal med Tottum 155

IV

Om tryckfel och andra fel 163

Tvenne antika inskrifter 175

Mårtenstid 181

Malört 189

Det fjärde F:et 193

Efterord: *De sällsamma upplevelsernas man* 207

Medaljernas ursprung: *En god sak kan
aldrig sägas för ofta* 214

BONUS-MEDALJER

Sam Ask som Gustaf Fröding 221

Om skägg 224

Yrkesråd 227

De sällsamma upplevelsernas man berättar 230

Postala affärer 232

När Abel fick post 237

I

MEDALJERNA

I den höga trappan i hörnet av Hingstridaregatan och Klockaregränd hade sadelmakare Didrik sin verkstad med sovalkov. Dit kom en gång i mitten av september sergeant Ferblin. Genom det fyrkantiga fönstret i trappan överblickade han verkstaden som var tom. Men Didrik var hemma, Ferblin såg hans skalliga hjässa i ett hål i väggen. På hjässan kröp en geting. Det var vid ettiden på dagen och sadelmakaren tog sin middagsvila i sovalkoven som en gång varit bakugn. Som sängplats var den trång – en kista med ingång från gaveln – men hade fördelen att vara sval på sommaren och varm vintertiden. Ferblin ryckte upp dörren, steg ett djupt trappsteg ned och hojtade:

- Där kryper en geting i huvudet på dej.
- Där lär den inte hitta nåt sött, svarades ihåligt från den före detta bakugnen. Hjässan rörde sig inte, getingen satt stilla.

Ferblin satte sig på trappsteget och blåste från sig som mot olukt. Han kom från den friska höstluften till en atmosfär av stekflott och tobak, starkt parfymerad med läderfernissa.

En hårig arm sköt sävligt ut från alkoven, en brunbetsad hand grep tag i en järnring i muren ovanför och sadelmakaren praktiserade sig ned i verkstaden med några välberäknade rörelser. Den hösttrötta getingen blev kvar på kalskulten.

Sadelmakaren satte på sig ett par runda, järnbågade glasögon och slog sig ner på trefoten under den lutande, avtrappade väggen mot gathörnet. Han hade ett stort ansikte med fettsiktiga kinder och grov, blyfärgad näsa. Fast han var slätrakad hade han mera hår i ansiktet än på huvudet, så skallig var han. Han teg och så gjorde Ferblin. Men när sadelmakaren fått eld på sin hängsnugga började Ferblin tala om lejon. Från ett moln av rök betraktade den andre honom med stora, uttryckslösa ögon.

Och nu något om Ferblins person.

Fastän sergeant var han civilt och ganska sjaskigt klädd i kavaj och blackig gummikrage, blå ylletröja och bonjourbyxor med trådnött mönster och fransar nedtill. Den klädsamma uniformen bar han endast på paraddagar för han tillhörde sedan flera år sitt regementets reserv, var en fördetting i det militära. En före detta underofficer brukar likväl bevara kläddisiplinen och vara mån om sitt yttre men Ferblin hade inte hållit sig uppe. Han var deklasserad. Allmänna meningen dömde honom hårt och kallade honom en förfallen individ.

De moraliserande hade också svårt att förlåta honom att han i alla skiften höll humöret uppe, var käck och munter och än mera övermodig än i sin välgångs dagar. Men man måste väl döma en människa efter hennes gärningar (eller brist på gärningar) och då får man ge allmänna meningen rätt: Ferblin hade förfallit.

Det var kärleken som bragt honom på fall, inte hans egen kärlek utan en annans, en kvinnas. Hon hette Augusta och Ferblin var gift med henne.

När det lyst tredje gången för Ferblin och Augusta tog han avsked från regementet. Augusta var änka och ägde ett stenhus som hennes avlidne make testamenterat henne. Huset gav goda hyror och Ferblin tänkte sig få tillräckligt att göra som förmögenhetsförvaltare. Men när han kommit ur brudstolen gick det hastigt upp för honom att han väl gift sig till Augusta men inte stenhuset. Det var hennes *enskilda* egendom, så stod det i testamentet.

– Du tala aldrig om att du hade paktum! rasade Ferblin.

– Det är inte paktum, Ferblin lille, invände Augusta, utan en död människas vilja på hanses yttersta. Och den vill du väl ändå att jag ska respektera?

Frågan var sådan att han inte iddes besvara den. Emellertid blev han vicevärd för stenhuset men fifflade snart med hyresmedlen varpå Augusta satte stopp för värdskapet och uppbar hyrorna själv. Så slutade Ferblin

som gårdskar i den fastighet han för tidigt betraktat som sin egendom.

Bry dej inte om ekonomien, Ferblin, brukade Augusta trösta honom. Du har ju mej. Det var sant, han hade Augusta. Ferblin ryste och betraktade henne under lugg. Hon var en jättinna med mörka drag och av ett manhaftigt väsen som gjorde hennes kärlek på något sätt skrämmande och hotfull. Hennes ömma leende hade ett tycke av ägarstolthet som gjorde Ferblin utom sig.

Ferblin var välväxt och hans hållning hade fått *schwung* och ledighet av knekteriet, han var en grann karl att se på. Det mörka håret var benat i mitten och ansiktet med vindbarkad hy och tjocka, sinnliga läppar hade ett vulgärt behag. Hans gråblå ögon strålade av muntert lättsinne. Alltid var de på spel, lockande och pockande, falkande efter en blick eller ett leende av löfte och samförstånd. Han var farlig för kvinnor, Augusta hade kunnat intyga det. Rätt fort kom hon underfund med att hon inte var den enda som älskade honom och att *han* var en alltför generös natur. Och så fick hon svartsjukan, en åkomma som ger vantrevnad och ostämning där den florerar.

Ferblin skydde stenhuset där kolossen Augusta ruvade och vändades i ömhet och smärta, där hon sökte sin tröst i sötsaker, kaffe och bakverk och blev allt fetare. Snart vande han sig betrakta hemmet som ett nödfallsskaffereri och en tillfällig tältstad. Han drev omkring på källare och biljarder och släckte sin goda törst i vad sällskap som

gav sig, hade lätt att stifta bekantskaper (och helst tvivelaktiga sådana). Han sjönk utan motstånd till den lägre skikten och fann sig väl i det grumliga lekvattnet. Lätt till sinnet och umgängsam var han och man bjöd honom gärna på ett glas för gott sällskaps skull. Alltid bjuds det dock inte och goda drycker kostar tyvärr pengar. Ferblin visste råd. Han var spelare, född med kort i handen och på biljarden mästare i kork och *guerre*. Men inkomsten på kort och kula är vanskelig, dessutom står inte jämt en motspelare till reds. Ferblin sökte en utväg i vadhållning om likt och olik. Det fanns inte det upptåg han inte lånade sig åt om odds var tillräckligt lockande. Ofta försatte han sig i löjliga och ibland farliga situationer men skrattarna fick han på sin sida och hade gåvan att kunna skratta åt sig själv. Han blev en ökänd spelorre och stadens *enfant terrible*. Det frågades inte sällan man och man emellan: Har du hört Ferblins senaste? En gång sjöng han solo på en domprosts begravning och när stadens största fabrik gick på exekutiv-auktion var det han som dyrkade budet över den jämna millionen. Allt sådant till de färres förargelse och de mångas glädje.

Ferblin talade och sadelmakar Didrik lyssnade, verkstaden stod blå av tobaksröken. Från lejon i allmänhet, deras vildhet och farlighet kom Ferblin till de nubiska lejoninnorna Lola och Draga vilka »infångats i vilt tillstånd i öknen« som det stod skrivet om dem. Därmed var han inne på sitt ärende.

Det var så att Cirkus Salmson var i stan sedan en vecka och spelade i tält på Sandtorget. Dagskassorna hade emellertid varit klena – vädret stod fortfarande på sommar – och nu hade direktionen beslutat att vid kvällens gala-, tack- & avskedsföreställning slå ett slag för recetten med ett extranummer. Löpsedlar hade spikats på plank och knutar och sandwichmän patrullerade gatorna med stora plakater, tillkännagivande att den, vem det vara månne, kristen eller turk, som vågade gå in i lejonburen till Lola och Draga och uppehålla sig där i tre (3) minuter skulle erhålla ett av direktionen uppsatt pris på tjugofem (25) kronor kontant och därjämte Cirkus Salmsons tapperhetsmedalj i guld. I ett diskret mellanlag omnämndes att guldmedalj tidigare förlänats endast Utbrytarkungen Swinton, H. M. Kejsaren av Ryssland och ett fåtal andra potentater. Men ett observandum i röd skrift gjorde veterligt att den eller de tävlande handlade på *egen risk*, cirkus frånsade sig uttryckligt allt ansvar för begravningskostnader och änkepensioner. Detta sensationella extranummer skulle avsluta Cirkus Salmsons oåterkalleligen sista föreställning i staden.

Ferblin hade genast bestämt sig för att gå in i lejonburen. Vem skulle annars göra det? Om han vågade? Som ett nix. Han var redan invecklad i en omfattande vadhållning. Mot symaskinsagenten i Tobakshejdan hade han hållit tre liter tiodubbelt renat, mot krögaren på Fjärdingen ett dussin porter och han hade satt upp

en bärnstensbrosch mot barberarens i stenhuset vita papegoja som kunde svärja på tre språk (Ferblin hade ett gott hjärta: fågeln skulle Augusta få till tröst och sällskap.) Dessutom hade han bokat ett antal strövad på tillhoppa sexton riksdaler. Allt detta hade han vågat utan att kasta en blick på lejoninnorna Lola och Draga. Men *nu* hade han sett dem. Han kom till sadelmakaren direkt från Sandtorget och han kände sig inte väl till mods. Lejon hade han sett förr men de stod för hans minne som kattor gentemot dessa två.

Lola och Draga förvarades i en järnbur i en vagn utanför cirkustältet. Ferblin hade fått komma in i vagnen. I halvmörkret där inne hade han först genom gallren kunnat urskilja fyra blänkande metallstrimmor, det var odjurens halvslutna ögon. Men efterhand som hans syn vänjde sig vid dunklet hade han sett rätt tydligt och mera än han hade gott av. Han visste inte vilken som var Lola och vilken som var Draga, det kunde också göra detsamma. De var skorviga i hårremmen och nötta som gamla skrivbordsmattor, en sak som bara förstärkte intrycket av leda och vild hunger på en gång. Den ena satt i ett hörn av buren och slickade sig på bogen. När hon gäspade visade hon ett hiskligt gap och slöt sedan käftarna med en knäpp som borde ha knäckt ett yxskaft som en tändsticka. Den andra låg utsträckt på golvet, tillsynes loj och dåsande. Plötsligt sträckte hon framtassarna och sköt ut klorna, de var långa som fingrar.

Nu ville Ferblin fråga sadelmakaren till råds: Hur betedde man sig bland lejon och hur skyddade man sig säkrast mot de bestarna? Puffert eller gevär var ur räkningen, det var dyrbara djur, mer värda än människor.

Sadelmakare Didrik var van att bli tillfrågad i kvisstiga fall. Han ansågs mångvetande och var verkligen en berest man, hans gesällvandringar hade på sin tid fört honom ända till Italien. Vanligen var han mycket tystlåten och det bidrog till tron att han bar på djupa insikter.

Didrik svarade inte Ferblin med detsamma. Först tog han sig åt huvudet, fångade getingen med en säkerhet som om han sett den i en spegel, knäckte den långsamt i nypan och kastade den på golvet. Därefter klädde han sig eftertänksamt i den nakna hjässan. Sedan högg han en brännvinsflaska som stod inom räckhåll från arbetsstolen, tog tummått på flaskan och drack en försvarlig klunk. Ferblin följde hans förehavanden med lystna ögon men utan hopp, han visste att han inte skulle bli bjuden. Det var känt att sadelmakaren aldrig bjöd bort något starkt och inte lät sig bjudas heller för den delen. Han hade karaktär nog att supa ensam och brukade säga att det var synd att supa bara om man söp i sällskap, för det var det som ledde till ett lastbart tal och överdådiga gärningar. Slutligen friskade han elden i snuggan med några djupa bloss och talade:

– Nåt direkt exempel på lejon kan jag inte ge dej,

Ferblin. Men jag kan tala om en sak som kanske kan va dej till god ledning i alla fall, liksom *analogiliter* som vi säger. Jag kände en gång i tiden en predikant i Jönköping som hade blivit utsedd till missionär ibland människoätarna på Nya Själland i Söderhavet eller utåt Australien eller var det nu ligger. Det var en karl som hade levt på vetebröd och kaffe och sockerdricka i hela sitt liv, starkt smaka han aldrig som du förstår och fet och rödhårig var han. Du vet hur fina de rödhåriga är i skinnet. Den här predikanten såg spislig ut som en spädgris som är tvilling född och har haft sex pattar för sej själv. Man kan inte säga att utseendet va fördelaktigt för de jobb han skulle ut på. Nå. De höll på och invigde honom i missionshuset en hel dag innan han skulle resa och de bad för honom och välsigna honom och la händerna på honom på flera sätt. Hela tiden såg karlen så olycklig ut som han hade liggat på ett fat och hört en bordsbön över sej. Till sist följde de honom till stationen och där fick han blommor och små kristusbilder och änglar av gips och det ena med det andra. Så skulle de börja sjunga när tåget gick. Då i sista minuten kom där en gammal käring, det va predikantens mormor. Liten va hon så de fick hjälpa henne upp på fotsteget så hon kunde nå honom. Hon gav honom en burk dyvelsträck och sa: Smörj dej me de hära, Isaksson lelle, så biter de inte i dej mer än en gång. – Därmed satte tåget igång. Isaksson kom hem igen efter en tjugo år eller så och han ska ha vatt helskinnad.

När sadelmakaren slutat reste Ferblin sig upp och skrattade. Hans skratt var likväl inte så öppet och otvungen som det brukade vara. Sadelmakaren såg på honom genom de runda glasögonen och sträckte på nytt handen efter flaskan. Den andre stannade inte för att bevittna klunken.

Ferblin tog vägen utåt gasverket, han var så förströdd att han inte lade märke till mötande bekanta.

Strax intill gasverket hade Emma Galopp en tobakshandel som bland invigda var mindre känd för sina virginiablandningar än för ett välsmakande hårvatten. I sin tidiga ungdom hade Emma varit cirkusartist, hon påpekade det gärna och lade fram fotografier och gulnade pressurklipp till bevis.

Ferblin öppnade dörren till Emmas bod och mot honom slog en ånga av tobak, starka salvor och parfymer. Han tog in den med ett djupt andedrag, den var honom känd och kär, Emma hörde till hans nära umgänge. Boden låg i koksbergets skugga och det rädde en mystisk akvarieskymning där trots att solen ännu stod högt. Knappt hade dörrklockan pinglat så rasslade det av mässingsringar när ett draperi bakom disken drogs åt sidan, där stod Emma Galopp. Hon var fet och hårt snörd, de lösa brösten sökte frihet över korsetten. Allt vad hon visade av sitt hull var hårt pudrat men pudret fick en sjuk ton av den grönaktiga halvdagern och då hon nu log mot Ferblin slog munnen ut i ansiktet som bläck på läskapper.

Leendet var inte fullt nådigt.

– Var håller du hus? hälsade hon. Jag har inte sett dej på en evighet.

Men Ferblin var besatt av tankar på lejon och lade fram dem utan att först urskulda sina sällskapliga försummelser. Emma knöt ansiktet så att munnen försvann och gumfläsket stramade över halsen. Hon lyssnade avvisande på honom medan hennes ringprydda fingrar lekte med det tredubbla pärlhalsbandet.

– Om jag känner till lejon, svarade hon överlägset när han hunnit till punkt. Akta dej noga, min vän. I Berlin arbeta jag en hel säsong på Wintergarten ihop med en flicka som egentligen hette von Strass, förstår du, för hon va adlig i sej själv fast hon hade gift ner sej med en lejonjämare. Han va en slusk till karl. Uschyamej. Men domptör va han. Akta dej, Ferblin! Han hade mer hand med vilddjur än somliga har med fruntimmer. Och både i Amerika och Danmark och Ryssland hade han arbetat. Han hade tolv lejon som han framförde i frihet och hans styvaste tricks, som han gjorde varenda kväll, va att han stack huvudet in i gapet på det största lejonet. Men en knöl va han, det sa jag visst. Han höll sej till en lindanserska fast hans egen fru va det sötaste och vackraste man kunde se och lindanserskan såg ut som en sjana. Frun höll på att bli rent tokig, så svartsjuk va hon, stackaren. Hon sa att nåt slut fick det bli, sa hon, och hon tala både om att ta livet av sej och mer. Så en kväll va

det hänt. Precis innan domptören hade entré strödde Strassan starkpeppar i håret på honom och när han sen stack huvudet i lejongapet så nös lejonet. Och knipps ...

Emma slog klatsch med tungan, det kittlade kallt i nackbastet på Ferblin.

– Knipps, säger jag, så trilla huvudet in i lejonet och kroppen ut på golvet.

Denna slitna anekdot hade Ferblin aldrig hört, den gjorde ett skakande intryck på honom. Emma gav honom en vass blick och tillade med djup bröstton:

– Han va *otrogen*, ser du!

– Har du nåt hemma? frågade Ferblin nervöst.

Hon fiskade under disken, fick upp en madeirabutelj och ett glas och slog i.

– Den är spetsad, sade hon på ett sätt som verkade anbefallning mera än varning.

Ferblin tömde glaset i ett drag och hon fyllde det på nytt, obedd. Hon visste sätta liv i knekten, trodde hon. Han expedierade andra glaset lika fermt som det första men blev inte lustigare för det. Emma lutade sig över disken, lade huvudet på sned och sökte förgäves locka en glimt i hans ögon. Och när hon smeksamt stack armen under hans gjorde han sig genast fri och gick med ett frånvarande och knappt adjö. Hon blev svart i ögonen.

Han var redan ett gott stycke på väg då han hejdades av ett rop, Emma vinkade från butiksdörren. Ovilligt vände han om till henne. Hon fräste:

– Det är ju honlejon, så du klarar dej nog.

Och med ett hånskratt slog hon igen dörren för näsan på honom.

Ferblin ryckte på axlarna när han för andra gången vände tobakshandeln ryggen men gesten var falsk, han kände sig långtifrån obesvärad. Klockan var nu tre och klockan åtta började Cirkus Salmsons föreställning. Timmarna rusade fram, tyckte han, och på samma gång visste han inte fördriva tiden. Sådan var hans oro. Han gick på måfå inåt stan och slank av gammal vana in på Centralhotellets tredjeklass där han träffade kumpaner på biljarden. Efter några kaffegökar inlät han sig på ett parti kork men var inte i stöten, förlöpte en upplagd dubblé och drog sig ur spelet med femtio öres förlust. När han lämnade Centralhotellet gick han rakt i armarna på symaskinsagenten som inviterade honom på kaffe hemma i Tobakshejdan. Ferblin tackade och följde med, han visste inte att han var föremål för en ful sammanvärjning.

Barberaren i stenhuset hade haft en het stund med sin hustru som fått nys om att papegojan satts på spel i ett vad. Hon gjorde med många och skarpa ord klart för barberaren att skulle papegojan ur huset så skulle hon (frun) det också. Därmed ställdes saken på sin spets, han äventyrade husfriden om han inte bröt vadet med Ferblin. Men tog han tillbaka sitt ord och sin insats skulle han stå där som en stackare och den utsikten glädde honom

inte. Han sökte upp symaskinsagenten och lade råd med honom, de spelade ju på samma sida. Och snart hade de enats om en mycket enkel plan som skulle krossa Ferblins chanser och säkra deras egna hundraprocentigt.

Agentfrun hade kaffet på och bordet dukat när agenten och Ferblin kom till Tobakshejdan. De hade hunnit med första koppen och småbrödet då barberaren händelsevis kom på besök med en stor plunta konjak i fickan. Pokulerandet kom strax igång, Ferblin var inte den som var nödbedd. Snart skvalpade det inte längre i pluntan.

Agenten tog då fram en liter brännvin och man fortsatte med kaffegökar. Det gick så till att värden först skålade med Ferblin, sedan skålade barberaren med Ferblin. Efter en passande paus för sockerbrytning och sådant var det åter värdens tur att dricka med Ferblin. Och så vidare. Det blev en zickzacksupning där Ferblin såsom ämnat var fick i sig dubbelt mot de andra. F.d. sergeanten kände sig smickrad av den oavlåtliga uppmärksamheten. Han kände sin oro vika och drack omisstänksamt, något litade han väl också på sin tolerans för starkvaror. Det skulle han inte ha gjort. När agenten och barberaren vid halvåttatiden gick på cirkus snarkade Ferblin på soffan. Agentfrun hade kastat ett sticktäcke över honom.

Uppgifterna om vad som tilldrog sig på Cirkus Salmson skiljer sig i åtskilliga detaljer från varandra men händelseförloppet kan i stora drag väl återges.

Klockan var vid pass elva på kvällen, ordinarie programmet var slutspelat och tiden var inne för extranumret, pristävlingen. Man hade gott hus, logerna var välbesatta, parketten likaså och på ståplats var det trängsel. Där hade Ferblin manstark och entusiastisk, frivillig hejarklack, ryktet om hans vadhållning hade spritt sig i de kretsar han rörde sig i. Många ögon var riktade mot ingången, Ferblin hade inte visat sig.

Järnburen med Lola och Draga rullades in på arenan, domptören i grönt livré med guldgaloner piggade upp dem med några pisksnärtar och ett skott med hundpistol. Direktören i frack och ordnar läste upp tävlingsvillkoren varpå trumslagaren slog virvel och en trumpetare blåste första utmaningen. Det hela gick i snabb takt, cirkus var stadd i uppbrott, utanför tältet lastades redan de första vagnarna. Ferblin syntes inte till, galleriet började mumla.

Biljettluckan ute i entrén vaktades vid denna tid på kvällen av en ung tös som kastat ett regnslag över trikån till skydd mot kylan. Trumpetaren lyfte redan trumpetten för andra signalen när det hördes rop och oväsen därutifrån. Galleriet klappade händer. Man tog inte fel, det var Ferblins röst man hört. Han hade skrikit:

Femti öre. Jag ska *hämta* pengar här, fröken lilla!

Han tumlade in i cirkus barhuvad och med håret på ända och skulle ha fallit framstupa om han inte i farten lyckats ta steget över barriären till arenan. Ögonen ki-

sade mot ljuset och ansiktet var högrött men hela hans person strålade av munter stridslust. Han gav strax ett ofrivilligt extranummer genom att gå rakt på en clown bakifrån och bjuda på snus. Men clownen hade ett ansikte målat i nacken och när han vände sig om tappade Ferblin snusdosan av häpenhet. Det gav spontan applåd.

Så skulle då Ferblin in i lejonburen vilket inte gick för sig utan omständigheter. Först envisades direktören att läsa upp tävlingsvillkoren än en gång. Det bleve olagligt annars, sade han. När det var gjort tog domptören ett steg mot Ferblin för att varna och avråda honom. Han talade med händerna också och Ferblin ryggade, domptören såg farlig ut i sitt mörka rovdjursansikte med spetsiga, vita tänder. För vart steg domptören tog framåt tog Ferblin ett ostadigt kliv baklänges och på det sättet höll de på buren runt. Ingenting kunde förmå Ferblin att avstå. Innan han släpptes in i lejonburen beväpnades han med en järngaffel som var två alnar lång och hade rödmålade hornspetsar.

Domptören låste gallergrinden bakom Ferblin, han var instängd med Lola och Draga som låg på golvet. Den ena lyfte huvudet, den andra förblev orörlig och detta verkade på något underligt sätt mera ondskefullt. Ferblin höll sig upprätt med ryggen tryckt mot grinden. Han log blekt och sade: *Kiss, kiss, kiss.* – Buren var inte stor, det var bara några alnar mellan honom och vilddjuren. Plötsligt måste han ha övervunnits av en yrsel

som han dittills lyckats bemästra. Alltnog sågs han göra en valhänt åtbörd med gaffeln, därefter ta några snubblande steg framåt och falla på huvudet över lejonen. Ett par gälla skrik höjdes från parkett, sedan blev det tyst. Genom det stora tältet gick en susning som av en vindpust, det låter så när en människomassa håller andan. Ferblin kom kvickt på fötter men lejoninnorna Lola och Draga var snabbare. De hängde redan som stora skäktor i taket på buren och där blev de hängande.

Det såg inte alltför oroväckande ut, spänningen gav vika. Agenten och barberaren satt på parkett, den förre tog tiden med sin klocka. Än hade det inte gått mer än halvannan minut och vadet och pristävlingen gällde tre. Barberaren hojtade:

– Han är full. Få ut honom.

Men detta var lättare sagt än gjort. Domptören, direktören och flera andra låg på knä och letade efter nyckeln till buren som domptören i förvirringen råkat tappa i sågspånet. Det tog sina runda fem minuter innan nyckeln kom tillrätta, någon hade väl satt en klack på den. Under tiden gjorde Ferblin föga uppbyggliga ansträngningar att baklänges ta sig ut genom järngallret. När grinden öppnades sjönk han raklång i armarna på cirkusdirektionen.

Tältet rungade av applåder. Ferblin hade vunnit sina vad och medaljen fick han och tjugofem kronor i pris.

Men fylla och villa visar inget mod och någon varak-

tig ära skördade han inte. Man skrattade men med ringaktning i skrattet. Snarast hade han gjort sig till narr.

Ett halvår gick, det talades mera sällan om episoden på Cirkus Salmson.

Kamreren i Nordbanken läste en dag på tjänstens vägnar Post- och Inrikes Tidningar och fann bland officiella meddelanden detta:

Sergeanten i K. Södra Grenadjärregementets reserv I.R.A.
Ferblins ansökan om K. Maj:ts tillstånd att till uniform
bära en av Cirkus Salmson utdelad s.k. lejonmedalj har icke
föranlett någon K. Maj:ts åtbörd.

Kamreren frågade första kund som kom:

– Har du hört Ferblins senaste? Och så berättade han och berättelsen gick vidare och staden skrattade, ett gott skratt utan någon underton av förakt. Ferblin hade hävdat sig. Det är en konst det också, att sätta en god prick över ett slarvigt i.